

Abstract

The research article consisted of the following objectives: 1) to investigate the conditions and needs for positive behavioral support; and 2) to explore the positive behavioral support approach for students with behavioral problems in inclusive schools. The study used a qualitative research method, with the target group consisting of administrators, educational personnel, and multidisciplinary specialists, totaling 12 people who were chosen based on the specified criteria. The research instruments were the points and structured interview recording form. The obtained data were analyzed by way of content analysis.

From the study, the following results are found; 1) The present condition of support for students with behavior problems in inclusive schools revealed a lack of a support system or a specific behavioral management system. There should be an implementation of a student support system and inclusive education management based on the SEAT structure in order to support not just students with behavioral problems but also all students. Students' undesired behaviors are as follows: they do not pay attention in class, they frequently disturb the class, they constantly get out of their seats and cannot sit still, and they do not do their homework on time. The techniques that teachers usually use to handle students' behaviors are both positive and negative reinforcements; 2) The problems discovered include that the operation of support for students with behavioral problems is still unclear, teachers lack knowledge and skills connected to student support, and there is a lack of coordination with relevant persons; 3) The needs are that schools desire a tangible support approach for students with behavior problems, as well as a clear system and mechanism; and 4) The positive behavior support approach for students with behavior problems includes clear work system or procedures and clear objectives, as well as the knowledge, understanding, and skills required for operation and participation of all sectors.

Keywords: Positive Behavioral Support; Behavioral Problems; Inclusive Schools

บทนำ

การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพนักเรียนให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ในองค์รวม ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ เป็นบุคคลที่มีคุณธรรม จริยธรรมและสามารถดำรงชีวิตได้อย่างเป็นปกติสุขในสังคม เป็นพลเมืองที่ดีของชาติ สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ.2545 หมวด1 มาตรา6 กล่าวถึงความมุ่งหมายและหลักการจัดการศึกษาที่ต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายจิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีคุณธรรมจริยธรรม

ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข (Ministry of Education, 1999) ทั้งนี้ภารกิจของโรงเรียนจะต้องจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนได้พัฒนาศักยภาพอย่างเต็มที่ ซึ่งในปัจจุบันปัญหาของเด็กและเยาวชนไทยในปัจจุบัน มีความรุนแรงและซับซ้อนมากขึ้น สอดคล้องกับ Rajanukul Institute (2016) ได้สำรวจติดตามสถานการณ์เด็กและเยาวชนในรอบปี 2555 พบว่าเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี มีปัญหาด้านความเครียดและแสดงอาการทางกาย เช่น อาเจียน เป็นต้น ร้อยละ 40 ด้านภาวะอารมณ์หงุดหงิดง่าย ร้อยละ 24 และด้านไม่สามารถควบคุมอารมณ์เวลาโกรธหรือผิดหวังได้ ร้อยละ 35 ปัญหาทางพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้นจะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ พัฒนาการด้านสังคม การปรับตัว พัฒนาการด้านอารมณ์ ซึ่งเด็กแต่ละคนสามารถก้าวข้ามอุปสรรคและมีพัฒนาการที่เหมาะสมตามวัย แต่ในเด็กบางคนก็ต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมากในการที่จะต่อสู้กับอุปสรรคหรือสิ่งที่ต้องเผชิญ หรือแม้กระทั่งเด็กบางคนไม่สามารถก้าวผ่านไปได้จึงทำให้เกิดปัญหาด้านอื่นๆตามมาลูกกลม เช่น เด็กลาออกจากโรงเรียน จนกระทั่งเด็กก่อปัญหาอาชญากรรมได้ในภายภาคหน้า เป็นต้น

Arayawinyu (1999) ได้กล่าวถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมมีอยู่ในทุกโรงเรียนและเกือบทุกห้องเรียน ต่างกันเพียงจำนวนมากหรือน้อยและความรุนแรงของปัญหาพฤติกรรม เมื่อมีเด็กประเภทนี้ในโรงเรียนใดก็ตาม มักก่อให้เกิดปัญหาแก่ครูประจำชั้น ผู้ปกครอง เพื่อนนักเรียนด้วยกัน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่งผลกระทบต่อการศึกษาของเด็ก อาจทำให้การเรียนตกต่ำ ซึ่งผลการเรียนที่ลดลงย่อมส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของเด็กและเป็นผลที่เกี่ยวข้องโยงจนยากที่จะชี้เฉพาะลงไปว่าอะไรเป็นเหตุ อะไรเป็นผล แม้ว่านักเรียนเหล่านี้จะมีอยู่ในทุกโรงเรียนและเป็นปัญหาสำหรับครูก็ตาม ยังไม่มีการหาทางช่วยเหลือเด็กเหล่านี้อย่างจริงจังและยังไม่มี การช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับ Council for Children with Behavior Disorder (2018) ได้กล่าวถึงลักษณะปัญหาพฤติกรรมและอารมณ์ของนักเรียนได้แก่ สมาธิสั้น พฤติกรรมก้าวร้าวหรือทำร้ายตนเอง ไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น กลัวหรือวิตกกังวลมากเกินไป ฉุนเฉียว ไม่มีทักษะในการเผชิญปัญหาต่างๆ และส่งผลกระทบต่อความยากลำบากในการเรียน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียนเอง เพื่อนนักเรียน การจัดการเรียนการสอนของครู และส่งผลกระทบต่อผู้ปกครอง โดยปัญหาทางพฤติกรรมอาจมีอยู่ในตัวนักเรียนปกติเอง หรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 9 ประเภทตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนด เช่น ปัญหาพฤติกรรมซุกซนอยู่ไม่นิ่ง แกล้งเพื่อน ลุกออกจากที่ของเด็กออทิสติก เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว เกเรทะเลาะวิวาทของเด็กที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์ เป็นต้น

ในต่างประเทศมีการพัฒนาระบบที่ช่วยเหลือด้านพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของนักเรียน และนำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย ในประเทศสหรัฐอเมริกา (Individuals with Disabilities Education Improvement Act of 2004 IDEA, 2004) พระราชบัญญัติการศึกษาเพื่อการศึกษาคนพิการ เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 21 ปี และ (No Child Left Behind Act, 2001) เป็นนโยบายควบคุมการจัดการศึกษาที่ส่งผลกระทบต่อจัดการศึกษาพิเศษสำหรับผู้เรียนที่มีความยากลำบากในการเรียนรู้ภายใต้แนวคิดการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ ได้กล่าวถึงระบบ Positive Behavior Interventions and Supports ได้ระบุใน IDEA 2004 และ No Child Left Behind 2001 จำนวน 2 ฉบับที่

กำหนดไว้สอดคล้องกันว่าเน้นความสำคัญในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม การจัดการเรียน การสอนและการให้ความช่วยเหลือที่มีคุณภาพและเป็นระบบโดยจะต้องอธิบายความก้าวหน้าหรือพัฒนาการ ของเด็กทุกคน

การสนับสนุนพฤติกรรมในเชิงบวก Positive Behavior Interventions and Supports (PBIS) หมายถึง เป็นการจัดสภาพแวดล้อมในการโรงเรียนและห้องเรียนที่ส่งเสริมต่อการเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคการปรับ พฤติกรรมเพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึง ประสงค์ สำนักงานการศึกษาพิเศษในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เป็นศูนย์ให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคเกี่ยวกับการ ส่งเสริมพฤติกรรมทางบวก (Office of Special Education Programs; OSEP, Technical Assistance Center on Positive Behavioral Interventions and Support) อธิบายว่าการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวก (PBIS) เป็นการนำระบบการจัดการพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วมาปฏิบัติเพื่อช่วยให้โรงเรียน ครอบครัว และชุมชน ออกแบบสภาพแวดล้อมโดยนำวิธีการที่มีผลการวิจัยรับรองมาใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนการสอน ประเด็นสำคัญ ของส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกคือ เพื่อลดปัญหาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน และส่งเสริมพฤติกรรมที่ เหมาะสมมากขึ้น การส่งเสริมพฤติกรรมจึงเป็นจุดพลิกผันที่ยิ่งใหญ่ในวงการการศึกษาที่เปลี่ยนวิธีการจัดการที่ ไม่พึงประสงค์จากการลงโทษและการตั้งรับมาเป็นแผนเชิงรุกที่เน้นการป้องกันโดยวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ และมีงานวิจัยรองรับว่าสามารถสอนและส่งเสริมพฤติกรรมที่เหมาะสมได้จริง อีกทั้งยังเน้นการจัด สภาพแวดล้อมที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วย (Wiriyanakun, 2018)

การจัดการเรียนร่วมเป็นแนวทางจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษและนักเรียนที่มี ปัญหาทางพฤติกรรมเรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไป สอดคล้องกับ Savagpun (2019) กล่าวว่า โรงเรียนเรียนร่วม เป็นการให้บริการทางการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภทความพิการ รวมถึงการ จัดการพฤติกรรมนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมอีกด้วย ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ว่าปัญหาทางพฤติกรรมของ นักเรียนในโรงเรียนเรียนร่วมจะมีปัญหาทางพฤติกรรมที่หลากหลาย สอดคล้องกับ Uttayotha (2017) กล่าว ว่า เด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนร่วมหรือเรียนรวม หมายถึง นักเรียนที่มีความบกพร่องทางใดทางหนึ่ง หรือมีความบกพร่องอื่นๆ จะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในระดับประถมศึกษา ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าว ไม่ปฏิบัติตาม กติกา ซึมเศร้า วิตกกังวล เครียด ก่อวุ่น พุดปด ไม่สนใจการเรียน ไม่ชอบเรียน ซึ่งสาเหตุเกิดจากเด็ก ไม่ได้รับการสอนและการฝึกทักษะที่ใช้ในการอยู่ร่วมกับเพื่อนคนอื่น หรือทักษะการแก้ปัญหามาก่อน ทักษะ บางอย่างที่ไม่ได้รับการฝึกอาจเนื่องมาจากการที่เด็กมีความบกพร่องเฉพาะ เช่น เด็กออทิสติก เด็กสมาธิสั้น และสาเหตุจากโรงเรียน ได้แก่ การจัดหลักสูตรการสอน เด็กไม่สามารถทำกิจกรรม การเรียนตามหลักสูตรที่ใช้ กับเด็กปกติทั่วไปครบถ้วน การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดเวลาเรียนไม่ยืดหยุ่นให้เด็กได้ทำตาม ความสามารถ และไม่สัมพันธ์กับลักษณะความบกพร่องของเด็ก

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาจึงศึกษาสภาพ ปัญหา ความ ต้องการจำเป็นและแนวทางการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมใน โรงเรียนเรียนร่วม เพื่อเป็นข้อมูลและแนวทางให้สถานศึกษา ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องพัฒนาการดำเนินงาน

การสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการดูแล ช่วยเหลือนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ เพื่อหาแนวทางในการประสานร่วมมือกันในการป้องกันและแก้ไขปัญหาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพความต้องการจำเป็นการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม
2. เพื่อศึกษาแนวทางการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาสภาพความต้องการจำเป็นต่อแนวทางการส่งเสริมพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมในจังหวัดสกลนคร โดยดำเนินการ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผู้บริหาร บุคลากรทางการศึกษา และนักสหวิชาชีพที่ปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา การช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมจำนวน 12 คน โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

1) ผู้บริหาร จำนวน 3 คน ต้องเป็นผู้บริหารที่มีประสบการณ์ด้านการจัดการเรียนร่วมไม่น้อยกว่า 3 ปี เป็นผู้บริหารโรงเรียนเรียนร่วมขนาดเล็กในจังหวัดสกลนคร ที่ได้รับรางวัลเกี่ยวกับการบริหารจัดการเรียนร่วมหรือรางวัลที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน หรือมีผลงานวิทยฐานะที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม การจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยผู้บริหารหมายถึงผู้อำนวยการโรงเรียน 1 ท่าน และรองผู้อำนวยการหรือหัวหน้าฝ่ายวิชาการ 2 ท่าน

2) ครูการศึกษาพิเศษหรือครูที่ได้รับผิดชอบดูแลเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จำนวน 3 คน โดยมีคุณสมบัติ 1 ข้อขึ้นไป ได้แก่ 1) ต้องเป็นครูที่มีวุฒิปริญญาตรีสาขาการศึกษาพิเศษหรือสูงกว่าระดับปริญญาตรีขึ้นไป หรือครูที่ผ่านการอบรมครูด้านการสอนคนพิการ 200 ชั่วโมง 2) มีประสบการณ์ดูแลนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียนเรียนร่วมไม่น้อยกว่า 3 ปี

3) ครูประจำชั้น จำนวน 2 คน เป็นครูประจำชั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คน และครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 คน โดยมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ 1) ต้องมีวุฒิการศึกษาปริญญาตรีคณะศึกษาศาสตร์/ครุศาสตร์หรือสูงกว่า 2) มีประสบการณ์เป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ต่อเนื่องกัน 3 ปี ขึ้นไป 3) มีประสบการณ์ดูแลนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมไม่น้อยกว่า 3 ปี

4) ครูประจำสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและคณิตศาสตร์ จำนวน 2 คน เป็นครูประจำสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจำนวน 1 คนและคณิตศาสตร์จำนวน 1 คน ที่สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ 1) ต้องมีวุฒิกการศึกษาปริญญาตรีคณะศึกษาศาสตร์/ครุศาสตร์หรือสูงกว่า 2) มีประสบการณ์สอนภาษาไทยและวิชาคณิตศาสตร์ไม่น้อยกว่า 3 ปี 3) มีประสบการณ์การสอนนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในชั้นเรียนไม่น้อยกว่า 3 ปี

5) ครูประจำสาระการเรียนรู้อื่นๆ หรือครูผู้สอนระดับประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 คน โดยมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ 1) ต้องมีวุฒิกการศึกษาปริญญาตรีคณะศึกษาศาสตร์/ครุศาสตร์หรือสูงกว่า 2) มีประสบการณ์การสอนนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในชั้นเรียนไม่น้อยกว่า 3 ปี

6) นักสหวิชาชีพ จำนวน 1 คน เป็นจิตแพทย์ หรือนักจิตวิทยาในโรงเรียน หรือนักจิตวิทยาในโรงพยาบาล หรือพยาบาลที่ดูแลเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในจังหวัดสกลนครที่ทำงานเกี่ยวข้องหรือมีประสบการณ์กับการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมและทำงานในเขตพื้นที่จังหวัดสกลนครไม่น้อยกว่า 3 ปี และเคยทำงานร่วมกับโรงเรียนเรียนร่วม

ขั้นตอนที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบบันทึกการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) โดยมีประเด็นการสัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน ปัญหา ความคาดหวังและแนวทางการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันการดำเนินงานช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ส่วนที่ 2 สภาพปัญหาการดำเนินงานช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ส่วนที่ 3 ความต้องการจำเป็นในการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ส่วนที่ 4 แนวทางการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

โดยผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์และประเด็นคำถามที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษ และด้านการจัดการพฤติกรรมนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความถูกต้องและความเหมาะสม ด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ได้ข้อคำถามที่มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ขึ้นไป และนำไปปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นตอนที่ 3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒถึงกลุ่มเป้าหมายจำนวน 12 คน โดยการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์หรือช่องทางการสื่อสารอื่น เช่น Line หรือZoom เนื่องจากภายใต้สถานการณ์โรคระบาดไวรัสโคโรนา 2019 (Covid-19) ตามวันเวลาที่นัดหมาย ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ด้วยตนเองพร้อมทั้งจัดบันทึกการสัมภาษณ์ เมื่อสัมภาษณ์เสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยจัดพิมพ์ข้อมูลผลการสัมภาษณ์และส่งให้กลุ่มเป้าหมายตรวจทานเพื่อยืนยันความถูกต้อง

2) การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง โครงการวิจัยในครั้งนี้ผ่านการพิจารณาและรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เอกสารรับรองเลขที่ SWUEC-G-017/2563E ณ วันที่ 17 เมษายน 2563 ผู้วิจัยพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมวิจัยได้ชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ วิธีการดำเนินการวิจัย และการเข้าร่วมโครงการวิจัยในครั้งนี้เป็นไปตามความสมัครใจ ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีสิทธิ์ถอนตัวจากการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้โดยไม่มีผลกระทบใดๆ และไม่มีภาระระบุชื่อหรือที่อยู่ของกลุ่มตัวอย่าง การนำเสนอจะเป็นการสรุปภาพรวมโดยไม่สามารถระบุข้อมูลรายบุคคลได้

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้เก็บรวบรวมข้อมูลเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยดำเนินการการจัดหมวดหมู่ของประเด็นข้อมูลสภาพปัจจุบัน ปัญหา ความคาดหวัง และแนวทางการพัฒนาการสืบสนนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมแล้วนำเสนอเป็นความเรียง

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพความต้องการจำเป็นการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม มีผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1.1 สภาพปัจจุบัน แบ่งเป็น 4 ประเด็นดังนี้

1.1.1 การดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โรงเรียนดำเนินการจัดการศึกษา การช่วยเหลือและการจัดการพฤติกรรมนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม โดยใช้ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งเป็นระบบที่กระทรวงศึกษาธิการร่วมกับกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข มาใช้ในโรงเรียนเพื่อดำเนินงานในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนทั้งโรงเรียน รวมถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ทั้งนี้ทางโรงเรียนได้ดำเนินการคัดกรองนักเรียนโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม The Strengths and Difficulties Questionnaire: (SDQ) และใช้แบบบันทึกการเยี่ยมบ้านนักเรียนควบคู่กัน และโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วมได้ดำเนินงานโดยใช้การบริหารจัดการเรียนร่วมตามโครงสร้าง SEAT ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษรวมถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ดำเนินการคัดกรองโดยใช้แบบคัดกรองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ดำเนินการคัดกรองโดยครูที่รับผิดชอบการศึกษาพิเศษในโรงเรียน

1.1.2 สภาพปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนที่พบในโรงเรียน ส่วนใหญ่เป็นปัญหาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในห้องเรียน เช่น นักเรียนลุกออกจากที่ ขอดอกไปเข้าห้องน้ำบ่อยๆ การไม่อยู่นิ่ง ทำงานไม่เสร็จตามเวลา ที่ส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนการสอน รองลงมาเป็นเรื่องขอการติดเกมสื่ในโทรศัพท์ และมีปัญหาทางพฤติกรรมการกลั่นแกล้ง ก่อแ้วน เกเร การทะเลาะวิวาท ซกต้อย และปัญหาซึมเศร้า และปัญหาพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้นส่งผลกระทบต่อการศึกษาของนักเรียน เรียนไม่รู้เรื่อง ไม่ส่งงานครู ส่งผลกระทบต่อจัดการเรียนการสอนของครู ครูต้องนำเวลาที่ต้องสอนมาอบรมนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ครูหงุดหงิดและเสียเวลามาหาวิธีจัดการพฤติกรรม กระทบต่อเพื่อนนักเรียนในห้องเรียน เพื่อนที่ตั้งใจเรียนรู้สึก

เป้าหมายเมื่อครบวามวินัยในห้องเรียนที่เกิดเหตุจากปัญหาพฤติกรรมของเพื่อน รวมถึงรู้สึกหงุดหงิดและไม่พอใจ ไม่อยากมาเรียนหรืออยู่ใกล้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม เป็นต้น

1.1.3 เทคนิคการจัดการพฤติกรรมและการจัดการเรียนการสอนด้านพฤติกรรม พบว่าเทคนิคการจัดการพฤติกรรมที่นำมาใช้มากที่สุดในห้องเรียนได้แก่ การให้แรงเสริมทางบวก การให้คำชมเชย การให้รางวัล แต้มสะสมทำความดี ซึ่งจะนำไปใช้กับนักเรียนทุกคนในห้องเรียน และหากพบพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ครูจะใช้วิธีการเรียกมาอบรม การให้คำมั่นสัญญา โดยพฤติกรรมของเรียนจะมีการรายงานต่อผู้ปกครองเสมอ นอกจากนี้โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมอบรมคุณธรรม จริยธรรม วินัยในตนเองให้กับนักเรียนทั้งโรงเรียน

1.1.4 การส่งต่อและความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆ โรงเรียนได้มีระบบการส่งต่อนักเรียนกลุ่มเสี่ยงด้านปัญหาทางพฤติกรรมไปยังโรงพยาบาลประจำอำเภอและประจำจังหวัด พบว่า การดำเนินงานร่วมกับโรงเรียน ทางโรงพยาบาลจะมีการรายงานผลการวินิจฉัยและการให้คำแนะนำไปยังผู้ปกครองและครู มีการติดตามผลเป็นระยะ นอกจากนี้มีการจัดอบรมการให้ความรู้และวิธีการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

1.2 สภาพปัญหาการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ด้านสภาพปัญหาพบว่า สามารถแบ่งได้ 3 ประเด็น ได้ดังนี้ 1) การดำเนินงานการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมยังไม่มี ความชัดเจน ปัญหาการคัดกรองนักเรียน ครูไม่มีทักษะในการใช้เครื่องมือคัดกรอง 2) ขาดแนวทางการแก้ไขปัญหาพฤติกรรม การช่วยเหลือและการจัดการพฤติกรรมนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม การจัดกิจกรรมเสริมสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ไม่มีแนวทางการช่วยเหลือที่หลากหลายในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มที่มีปัญหาทางพฤติกรรมรุนแรงอย่างใกล้ชิด ซึ่งส่งผลให้นักเรียนกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเพิ่มมากขึ้น 3) ขาดการประสานงานระหว่างครูประจำชั้น ครูในโรงเรียน ผู้ปกครองและแพทย์ ในการหาแนวทางการให้ความช่วยเหลือและการส่งต่อ ทำให้นักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมบางส่วนไม่ได้รับการช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาที่ถูกต้อง 4) ครู บุคลากรมีภาระงานที่มากทำให้ไม่สามารถคัดกรอง วิเคราะห์ปัญหาพฤติกรรมได้อย่างถี่ถ้วน และขาดการเก็บรวบรวมข้อมูลและการบันทึกข้อมูลพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ

1.3 ความต้องการจำเป็นการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โรงเรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนาให้มีแนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เป็นรูปธรรม มีขั้นตอนที่ชัดเจนตั้งแต่กระบวนการคัดกรองมีความแม่นยำและน่าเชื่อถือ ลดภาระงานที่ซ้ำซ้อนของครู มีการจัดระบบข้อมูลและการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นระบบ การดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีเทคนิคการสอนและการปรับพฤติกรรมที่เหมาะสมกับพฤติกรรมของนักเรียน รวมถึงทักษะด้านการให้คำปรึกษาผู้ปกครองในการให้คำแนะนำการดูแลบุตรหลานที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม แนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม แบ่งได้ 4 ประเด็น ดังนี้

2.1 ระบบหรือขั้นตอนการดำเนินงานที่ชัดเจน มีการแบ่งหน้าที่ของแต่ละฝ่าย โดยคำนึงถึงการลดภาระงานที่ซ้ำซ้อน มีเป้าหมายของการดำเนินงานที่ชัดเจน มีการประชุม ปรึกษาวิเคราะห์หาปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนและหาวิธีการช่วยเหลือนักเรียน รวมถึงการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กรณีศึกษาร่วมกันภายในโรงเรียน

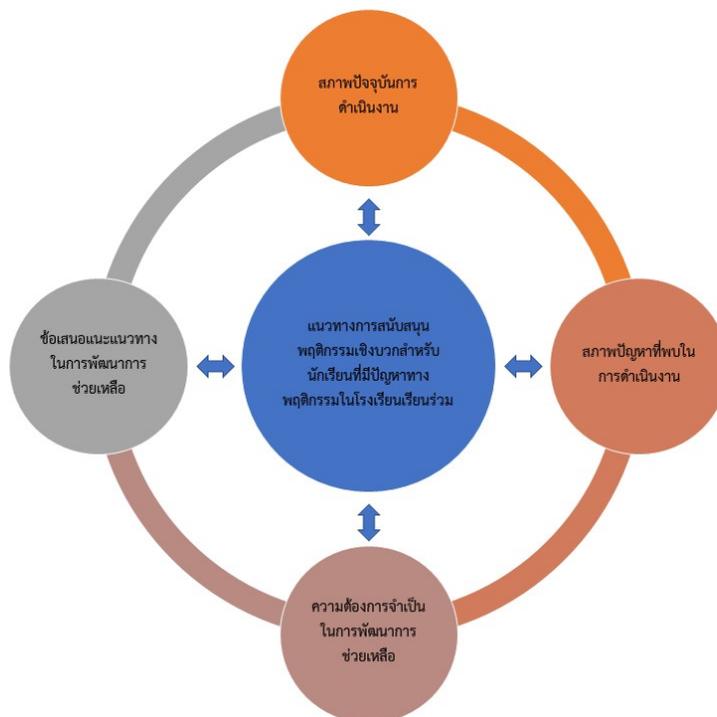
2.2 ผู้บริหาร ครู และบุคลากรที่เกี่ยวข้องจะต้องมีความรู้ ในเรื่องการคัดกรอง เทคนิคการสอน การเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมนักเรียน การวัดและประเมินผลพฤติกรรม การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การให้คำปรึกษาผู้ปกครอง และที่สำคัญคือการมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

2.3 การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการให้ข้อมูลนักเรียน การร่วมมือวิเคราะห์หาปัญหาพฤติกรรม การร่วมมือในการช่วยเหลือนักเรียน การติดตามพัฒนาการ รวมถึงแนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมต้องมีระบบและขั้นตอนที่ชัดเจน

2.4 ลดขั้นตอนงานที่ซ้ำซ้อนของครูกับงานอื่นๆ เช่น การเก็บข้อมูลนักเรียนในการเยี่ยมบ้าน การเตรียมความพร้อมของครู บุคลากรในโรงเรียนในการคัดกรอง

องค์ความรู้ใหม่

ผู้วิจัยได้สรุปผลจากการศึกษาและการสังเคราะห์ สามารถสรุปองค์ความรู้ใหม่เกี่ยวกับสภาพ ความต้องการจำเป็นต่อแนวทางการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ได้ดังนี้

รูปภาพที่ 1 ผังความคิดองค์ความรู้จากการวิจัย

ผังความคิดองค์ความรู้จากการวิจัย ประกอบด้วย 1) สภาพปัจจุบันการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ยังไม่มีระบบดูแลช่วยเหลือหรือระบบการจัดการพฤติกรรม โดยเฉพาะ โดยดำเนินการในสองรูปแบบคือ ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนมาใช้ในโรงเรียนเพื่อดำเนินงานในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนทั้งโรงเรียนและการบริหารจัดการเรียนร่วมตามโครงสร้าง SEAT ในขณะที่ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียน ได้แก่ ไม่ตั้งใจเรียน พฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียน ลุกออกจากที่บ้อย ไม่อยู่นิ่ง ก้าวร้าวต่อต้าน ทำงานไม่เสร็จตามเวลา รองลงมาเป็นเรื่องของการติดเกมส์ในโทรศัพท์ แล การทะเลาะวิวาท ชกต่อย และปัญหาซึมเศร้า และการไม่กล้าแสดงออก โดยปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนที่ส่งผลกระทบมากที่สุดคือ ปัญหาพฤติกรรมในห้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้ครูมีการจัดการพฤติกรรมโดยใช้เทคนิคการให้แรงเสริมทางบวก การให้คำชมเชย การให้รางวัล แต่มีผลสัมฤทธิ์ไม่ดี การจัดการกิจกรรมอบรมคุณธรรม จริยธรรม รวมถึงลงโทษ การตักเตือนนักเรียน การให้งานเพิ่ม การรายงานพฤติกรรมต่อผู้ปกครอง ทั้งนี้สภาพปัญหาพบว่า การดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมยังไม่มีชัดเจน โรงเรียนยังไม่มีนโยบายหรือเป้าหมายในการจัดการพฤติกรรมในภาพรวม ครู บุคลากรในโรงเรียนยังขาดความรู้และทักษะต่างๆเกี่ยวกับการดูแลช่วยเหลือ และยังพบว่าขาดการประสานงานกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่างๆ อีกประเด็นคือการขาดการเก็บรวบรวมข้อมูลและการบันทึกข้อมูลพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ โดยความต้องการจำเป็นพบว่าโรงเรียนอยากให้มีความรู้แนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เป็นรูปธรรม มีระบบและกลไกที่ชัดเจน ซึ่งจากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปแนวทางการส่งเสริมพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ได้แก่ การมีระบบงานหรือขั้นตอนการดำเนินงานและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน และบุคลากรที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจและทักษะการปฏิบัติงานและมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาสภาพความต้องการจำเป็นต่อแนวทางการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม สามารถอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า สภาพปัจจุบันและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม พบว่า ปัจจุบันการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ยังไม่มีระบบดูแลช่วยเหลือหรือระบบการจัดการพฤติกรรม โดยเฉพาะ ทั้งนี้โรงเรียนได้ตระหนักและเห็นความสำคัญในการช่วยเหลือและจัดการศึกษาที่เหมาะสม โดยดำเนินการในสองรูปแบบคือ ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนมาใช้ในโรงเรียนเพื่อดำเนินงานในการดูแลช่วยเหลือนักเรียนทั้งโรงเรียน รวมถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม และสถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนร่วมได้ดำเนินการโดยใช้การบริหารจัดการเรียนร่วมตามโครงสร้าง SEAT ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษรวมถึงนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม การดำเนินงานเริ่มตั้งแต่การคัดกรองโดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม The Strengths and Difficulties Questionnaire: (SDQ) แบบคัดกรองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) นอกจากนี้ยัง

ร่วมกับเก็บบันทึกข้อมูลจากการเยี่ยมบ้าน การสอบถามผู้ปกครองและการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ปัญหาพฤติกรรมที่พบบ่อย เกิดขึ้นซ้ำๆ ได้แก่ ไม่ตั้งใจเรียน พฤติกรรมก่อกวนในห้องเรียน แกล้งเพื่อน ลุกออกจากที่บ่อย ไม่อยู่นิ่ง ก้าวร้าว ต่อต้าน ทำงานไม่เสร็จตามเวลา รองลงมาเป็นเรื่องของการติดเกมสโมล์โทรศัพท์ และการทะเลาะวิวาท ชกต่อย และปัญหาซึ่มเศร้า และการไม่กล้าแสดงออก สอดคล้องกับ (Westling, 2015) กล่าวถึงปัญหาพฤติกรรมนักเรียนไว้ว่าหากเด็กมีปัญหาด้านวิชาการเด็กย่อมมีโอกาสแสดงปัญหาพฤติกรรมมากขึ้นอีกด้วย

สำหรับเทคนิคการจัดการพฤติกรรมและการจัดการเรียนการสอนด้านพฤติกรรม พบว่า เทคนิคการจัดการพฤติกรรมที่นำมาใช้มากที่สุดในห้องเรียนได้แก่ การให้แรงเสริมทางบวก การให้คำชมเชย การให้รางวัล แด้มสะสมทำความดี ซึ่งจะนำไปใช้กับนักเรียนทุกคนในห้องเรียนและได้ผลดีกับนักเรียนทั่วทั้งชั้น ถือว่าเป็นเทคนิควิธีการจัดการพฤติกรรมพื้นฐานในห้องเรียน สอดคล้องกับ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต (Iamsupasit, 2019) ได้กล่าวถึงเทคนิคการปรับพฤติกรรมในชั้นเรียนตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขการกระทำ (Operant Conditioning) ของสกินเนอร์ว่าเป็นวิธีการที่สามารถนำมาใช้ในการแก้ไขพฤติกรรมของเด็กนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีข้อมูลยืนยันการใช้แรงเสริมในหลายรูปแบบ เช่น การให้แรงเสริมที่เป็นสิ่งของที่จับต้องได้ รับประทานได้ หรือเป็นแรงเสริมทางสังคมที่เป็นคำชมเชย การให้ความสนใจ แรงเสริมที่เป็นกิจกรรมที่เด็กชอบ กิจกรรมการเรียนและมีแรงเสริมแลกเปลี่ยนได้แก่ เบี้ยอรอดกร (Token Economy) เป็นลักษณะการให้แรงเสริมที่เรียกว่า “สัญญาที่ตกลงกันไว้” นอกจากนี้หากพบพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์รายบุคคล ที่มีผลกระทบต่อคนอื่นและมีความรุนแรงมากขึ้นครูจะใช้วิธีการเรียกมาอบรม การให้คำมั่นสัญญา โดยพฤติกรรมของนักเรียนจะมีการรายงานต่อผู้ปกครองเสมอ นอกจากนี้โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมอบรมคุณธรรม จริยธรรมให้กับนักเรียนทั้งโรงเรียน สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาของ Bandura (1977) (as cited in Kowtrakul, 2016) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาจะเน้นการเรียนรู้โดยการสังเกตเกิดขึ้นในชั้นการจดจำ ชั้นการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัว ดังนั้นครูที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจก็ควรจะสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนสามารถประเมินพฤติกรรมของตนเองจากการใช้เกณฑ์ของการมีสัมฤทธิ์ผลสูงแต่อยู่ในขอบเขตความสามารถของผู้เรียนเพื่อที่ผู้เรียนจะได้ประสบความสำเร็จซึ่งจะเป็นแรงเสริมหรือปรับเปลี่ยนจากผลของการกระทำหรือการตอบสนองของบุคคลอื่นๆ ต่อพฤติกรรมของตนเอง ผู้เรียนที่เกิดการเรียนรู้จะแสดงพฤติกรรมโดยผ่านการสังเกตและการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลหรือผู้เรียนกับสภาพแวดล้อมที่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับสภาพแวดล้อมซึ่งมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ในบางครั้งหากพบพฤติกรรมทวีความรุนแรงมากขึ้น และพฤติกรรมนั้นต้องถูกปรับพฤติกรรมอย่างเร่งด่วน ครูจะเลือกใช้วิธีการลงโทษเพื่อไม่ให้เป็นแบบอย่างที่ไม่ดีกับนักเรียนคนอื่นๆ และไม่ทำให้พฤติกรรมที่เป็นปัญหามานปลายต่อไป เช่น การลงโทษให้ออกมายืนหน้าห้อง ให้ต่าหนินนักเรียน การให้งานเพิ่ม เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมที่เป็นปัญหาจะใช้วิธีการที่หลากหลาย เทคนิคที่นำมาใช้ในการช่วยเหลือและจัดการพฤติกรรมนักเรียนที่ไม่พึงประสงค์ จะขึ้นอยู่กับสถานการณ์และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น สอดคล้องกับ Wiriyangkun (2018) ได้กล่าวถึงวิธีการจัดการพฤติกรรมที่ได้ผลต้องมีการวิเคราะห์สาเหตุปัจจัยที่ทำให้เด็กนักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นๆ และวิเคราะห์สถานการณ์ก่อนและหลังจากที่นักเรียนแสดง

พฤติกรรม หลังจากนั้นจึงเลือกวิธีการจัดการพฤติกรรมให้เหมาะสม นอกจากนี้โรงเรียนมีการส่งต่อและความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆ ได้แก่โรงพยาบาลประจำอำเภอและประจำจังหวัด โดยมีการติดต่อประสานงานกับโรงพยาบาลจะมีการรายงานผลการวินิจฉัยและการให้คำแนะนำไปยังผู้ปกครองและครู มีการติดตามผลเป็นระยะ นอกจากนี้มีการจัดอบรมการให้ความรู้และวิธีการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

ด้านสภาพปัญหาพบว่า การดำเนินงานการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมยังไม่มีประสิทธิภาพ โรงเรียนยังไม่มียุทธศาสตร์หรือเป้าหมายในการจัดการพฤติกรรมในภาพรวม ครู บุคลากรในโรงเรียนยังขาดความรู้ในการคัดกรอง การสังเกตพฤติกรรมนักเรียนและวิเคราะห์หาปัญหาหรือเหตุปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การเลือกใช้เทคนิควิธีการที่ส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การให้คำปรึกษากับนักเรียนและผู้ปกครอง การบริหารจัดการห้องเรียนรวม รวมถึงการขาดการประสานงานระหว่างครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ผู้ปกครองและแพทย์ ครู บุคลากรมีภาระงานที่มากทำให้ไม่สามารถคัดกรอง วิเคราะห์ปัญหาพฤติกรรมได้อย่างถี่ถ้วน และขาดการเก็บรวบรวมข้อมูลและการบันทึกข้อมูลพฤติกรรมอย่างเป็นระบบ สอดคล้อง Thongthama, and Julsuwan (2020) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแนวทางการดำเนินงานตามระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต3 พบว่าการดำเนินงานการช่วยเหลือนักเรียนตามระบบดูแลช่วยเหลือ โรงเรียนยังขาดความรู้และวิธีการหรือการดำเนินงานเกี่ยวกับระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยเฉพาะด้านการคัดกรองนักเรียน โรงเรียนยังเก็บข้อมูลและอัปเดตข้อมูลนักเรียนที่ยังไม่เป็นปัจจุบันและไม่เข้าใจแนวทางไปในทิศทางเดียวกันโดยเฉพาะโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก

ความต้องการจำเป็นในการส่งเสริมพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม สถานศึกษามีความต้องการและความคาดหวังให้มีแนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมที่เป็นรูปธรรม มีขั้นตอนที่ชัดเจนตั้งแต่กระบวนการคัดกรองมีความแม่นยำและน่าเชื่อถือ ลดภาระงานที่ซ้ำซ้อนของครู มีการจัดระบบข้อมูลและการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นระบบ การดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีเทคนิคการสอนและการปรับพฤติกรรมที่เหมาะสมกับพฤติกรรมของนักเรียน รวมถึงทักษะด้านการให้คำปรึกษาผู้ปกครองในการให้คำแนะนำการดูแลบุตรหลานที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

ผลจากการวิจัยวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 สรุปแนวทางการส่งเสริมพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ประกอบด้วย ประเด็นแรก การมีระบบงานหรือขั้นตอนการดำเนินงานที่ชัดเจน มีเป้าหมายของการดำเนินงานที่ชัดเจน มีการแบ่งบทบาทภาระหน้าที่แต่ละส่วนงาน ทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการวางแผน การประชุม ปรึกษาหารือ และดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ รวมถึงการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กรณีศึกษาร่วมกันภายในโรงเรียน ประเด็นที่สอง บุคลากรที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจและทักษะการปฏิบัติงาน โดยมีการจัดอบรม ให้ความรู้ ฝึกปฏิบัติในเรื่องการคัดกรอง เทคนิคการสอน การเก็บรวบรวมข้อมูลพฤติกรรมนักเรียน การวัดและประเมินผลพฤติกรรม การจัดกิจกรรม การเรียนการสอน การให้คำปรึกษาผู้ปกครอง และที่สำคัญคือการมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม สอดคล้องกับเกษมสุข อันตรระโลก (Antalok, 2015) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาการดำเนินงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโรงเรียนสว่างแดนดิน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต23 ได้ให้

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนางานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนดังนี้ ควรมีการสนับสนุน ส่งเสริมให้ครูบุคลากรที่เกี่ยวข้องในโรงเรียนได้ทำวิจัยเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการพัฒนาวินัยเชิงบวก เพื่อพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพและเป็นผลดีต่อโรงเรียน ประเด็นที่สาม การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนได้แก่ ผู้บริหาร ครู นักสหวิชาชีพ แพทย์ ผู้ปกครองและผู้นำชุมชน ในการร่วมมือวิเคราะห์หาปัญหาพฤติกรรม การร่วมมือในการช่วยเหลือนักเรียน การติดตามพัฒนาการ รวมถึงแนวทางการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม

สรุป

การวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพความต้องการจำเป็นต่อแนวทางการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วมนั้น เป็นการรวบรวมข้อมูลบริบทของโรงเรียนในด้านสภาพปัจจุบันการของการดำเนินการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรม สภาพปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนที่พบในโรงเรียน เทคนิคการจัดการพฤติกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การส่งต่อและความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง สภาพปัญหาการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ความต้องการจำเป็นการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม และแนวทางในการพัฒนาการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม โดยผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางพัฒนาการดำเนินงานการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ และเกิดประโยชน์กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อไป

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 สามารถนำข้อมูลไปใช้พัฒนาการดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียน

1.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลพัฒนาระบบการส่งต่อ และภาคีเครือข่ายการดูแลช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับ

2.1 การพัฒนาระบบสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียนเรียนร่วม และการพัฒนาเทคนิคการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวกสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

References

- Antalok, K. (2015). Development of the Student Assistance System of Sawang Daen Din School under the Office of the Secondary Education Service Area 23. *Journal of Educational and Leadership*, 3(10), 179-188.
- Arayawinyu, P. (1999). *Children with behavioral problems*. Bangkok: Wankaew Publishing.
- Council for Children with Behavior Disorder. (2018). *Behavior disorders: Definitions characteristics & related information*. Retrieved June 15, 2021, from <http://www.ccbd.net/about/ebddefinition>.
- Iamsupasit, S. (2019). *Theories and techniques in behavior modification*. (9th ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Printing House.
- Individuals with Disabilities Education Improvement Act of 2004 (IDEA). (2004). *Public Law*. Retrieved June 15, 2021, from <https://sites.ed.gov/idea>.
- Kowtrakul, S. (2021). *Educational Psychology*. (13th ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Printing House.
- National Education Commission, Office. (1999). *National Education Act B.E. 1999 and Amendments (Second National Education Act B.E. (2002))*. Bangkok: Prigwan Graphics.
- No Child Left Behind ACT (NCLB). (2001). *Public Law*. Retrieved June 15, 2021, from <https://www.k12.wa.us/policy-funding/grants-grant-management/every-student>
- Rajanukul Institute. (2016). *Handbook for caring for school-aged children with behavioral-emotional problems for health personnel*. Bangkok: The Agricultural Cooperative Federation of Thailand Limited.
- Savagpun, P. (2019). *Inclusive Education Management: Theory and Practice*. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House.
- Thongthama, N., & Julsuwan, S. (2020). The Development of the Student Care and Support System Guidelines for School Under Mahasarakham primary Educational Service Area office 3. *Journal of MCU Nakhondhat*, 7(5), 264-278.
- Uttayotha, S. (2017). *Inclusive Education for Children with Special Needs in Regular School*. Chaing Mai. Sor Information Technology Company Limited.
- Westling, D. L. (2015). *Evidence-Based Practices for Improving Challenging Behaviors of Students with Severe Disabilities*. Retrieved June 15, 2021, from <https://cedar.education.ufl.edu/wp-content/uploads/2015/11/EBPs-for-improving-challenging-behavior-of-SWD.pdf>.

Wiryangkun, Y. (2018). *Behavior Management for Special Education Teachers*. Chiang Mai: Leo Media Printing House design.